

[Otuf Pedersen.]

end det havde været nødvendigt. Men hvis man i den Anledning vil angribe Rigsdagen og Lovgivningen, maa man gøre sig klart, at den under Krigen skabte *Lovgivning* med Hensyn til Landbruget i det store og hele har reduceret Landbrugets Indtægter og ikke modsat. Men Landbrugets Forhold er jo ogsaa i Øjeblikket saadan, at den Tale, som lige blev holdt af det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen, ikke har ret meget med Virkeligheden at gøre.

Vi har under det nationale Samarbejde faaet en Lov, som jeg tillægger ikke ringe Betydning, hvis den kan opretholdes ud i Fremtiden, og det er Loven om Voldgift i Stedet for Arbejdskrig.

Vi naaede jo ogsaa frem til Enighed med Hensyn til den sociale Forsorg. Dette betød ikke alene, at man fik en bedre, om end maaske en noget for omstændelig Kontrol — men man maa her ikke se bort fra, at det drejer sig om meget store Udgifter —, det betød ogsaa dette, at man er naaet frem til Enighed, det vil sige, at de 5 Partier nu i Fremtiden moralsk er bundet til en anstændig Lovgivning paa dette Omraade over for de uforskyldt nødlidende. Med særlig Glæde noterer jeg, at det lykkedes at undgaa en beklagelig Udvidelse af Fattighjælpsvirkningerne for de uforskyldt nødlidende, saa at vi ikke skulde have nogen, der uforskyldt kom ind under Fattighjælps Virkning. Vi havde fra vor Side helst set, at Fattighjælps Virkning helt var undgaaet, ud fra den Betragtning, at enten er Folk kommet i Nød uden egen Skyld, og saa skal de have Hjælpen uden Fattighjælps Virkning, eller ogsaa er Nøden selvforskyldt, og saa burde de for saa vidt ingen Hjælp have.

Hvis vi skal naa længere med at faa de sociale Udgifter ned — og det kan vi vist alle være enige om er tiltrængt —, maa vi ogsaa være klar over, at saa har vi kun een Vej fremad paa dette Omraade, og det er at faa afhjulpet selve den Nød, som nødvendiggør en social Forsorg. Og her er Vejen jo, som det er sagt fra vor Side Gang paa Gang, den at sikre enhver Borger Udbyttet af hans eget Arbejde, det vil sige man maa sikre ham Arbejdsplads paa Danmarks Jord uden Udbytning af Kapitalmagten. Man havde her fra alle Partier Lejlighed til at vise et godt nationalt Sindelag.

Jeg har ogsaa noteret mig det Solstrejf, at vi fik en stor Nedsættelse paa en lille Toldlov. Men jeg mener, at vi maa videre frem med Arbejdet for at faa flyttet Byrderne fra Menneskenes Arbejde og Forbrug over paa Jorden, hvor Byrderne ikke

tynger. Det er jo nemlig ikke ligegyldigt, hvor Byrden er anbragt; tværtimod, det er i mange Tilfælde afgørende, hvor den anbringes, og jeg synes, det maa være helt ligetil, at det offentlige først og fremmest maa inddrage de Værdier, som det selv har skabt, og som opretholdes i Fællesskab, inden det tager, hvad den enkelte Borger har skabt ved sin egen personlige Indsats. Dette sidste er ikke alene uretfærdigt, men det hemmer ogsaa al sund Foretagsomhed. Jeg stiller det Spørgsmaal, om det ikke skulde være muligt her at naa et lille Nøk fremad.

Det hed i Trontalen, som jo er vedgaaet af den nye Regering, at det „frem i Tiden er af afgørende Betydning, at Omsætningen af faste Ejendomme foregaar paa et sundt og bæredygtigt Grundlag“. Dette er som talt ud af vort Hjerte, og hvordan det kan ske, mener jeg, vi kan faa et Fingerpeg om ved at vende os til vort Broderland Sverige.

Det svenske Statsraad nedsatte den 28. Marts 1941 et sagkyndigt Udvalg til at forberede en særskilt Skat paa ufortjent Værdistigning af fast Ejendom. Finansminister Wigfors udtalte ved Nedsættelsen, at Statens Skattebehov var steget, og at man maatte prøve alle Muligheder for at beskatte den Gevinst, der opstaar paa Grund af den økonomiske Udvikling, og som tilfalder enkelte Personer uden nogen tilsvarende produktiv Indsats, og han vilde have fjernet Grundlaget for Spekulation i fast Ejendom.

Meningen med Udtalelsen i Trontalen maa jo være den samme. Det er i alt Fald Formaålet med vor Indsats, og havde Regeringen gennemført de Lovforslags Principper, som jeg har haft den Ære at fremsætte her i Tinget, ja, saa vilde det være sket. Men saa rask er det jo desværre ikke gaaet.

Det sagkyndige svenske Udvalg, som repræsenterer alle Partier i deres nationale Samarbejde, har den 1. September i Aar afgivet en enstemmig Betænkning, hvori det foreslaar en Afgift paa Værdistigning af fast Ejendom og omstændeligt redegør for denne ufortjente Værdistigning. Jeg rejser nu det Spørgsmaal, om vi skal følge samme Vej, og mener, dette Spørgsmaal maa besvares med et Ja. Og saa maa det jo være naturligt, at vi gaar videre med den her i Landet bestaaende Lovgivning, hvori Princippet er godkendt, men meget daarligt udformet. Nu er det saa heldigt, at vi i denne Rigsdagssamling skal revidere Loven om Grundstigningsskyld. Efter den gældende Lov inddrager man en Del af den lokale Stigning, men ikke Konjunkturstigning. Tillige er Loven formet saa uheldigt,